

— Διάβολε! φαίνεται ὅτι θὰ ἐργα-
θῶμεν σπουδαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ὁ Λουβέν. Μὰ πρῶ-
τα ἐσκέφθηκα πῶς θὰ πεινᾷς καὶ εἶπα εἰς
τὸ γειτονικὸν καφενεῖον νὰ μᾶς φέρουν κα-
λὰ φαγητὰ διὰ νὰ ἀποζημιωθοῦμε ἀπὸ τὸ
ἄθλιο φαγητὸ τῆς φυλακῆς.

Ὅντως μετὰ δέκα λεπτά, ἐκάθηντο ἐ-
νώπιον ἐξαιρέτου προγεύματος καὶ ἔφα-
γον ἀμφοτέροι μετὰ πολλῆς ὀρέξεως.

— Καὶ τώρα ἄς ποῦμε διὰ ταῖς δου-
λειαῖς μας, εἶπεν ὁ Λουβέν.

— Εὐχαρίστως, θεῖέ μου, εἶπεν ὁ Λαυ-
ρέντιος μεθ' ὕψους εὐδιαθέτου.

— Σοῦ εἶπα, ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ, διὰ
μία περίφημη ἐπιχείρησι, καὶ γρήγορα θὰ
πεισθῇς ὅτι δὲν λέγω παραπάνω... Εἶνε ἔ-
τοιμη, καὶ δὲν λείπει παρὰ νὰ γείνη τὸ
τελευταῖον κύπημα· θὰ τὸ εἶχα καμωμένο
ἂν δὲν συνέβαινε ἡ δουλειὰ τῆς ὁδοῦ Σαίν-
Ζίλ. Καὶ εἰς τοῦτο ἔπαισε ὁ σύντροφός
μου, ποῦ τὸν περίμενα καὶ δὲν ἤρξατο...
Τώρα ἔλθῃ δὲν ἔλθῃ δὲν μὲ μέλλει· τοῦ
λόγου σου θὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ αὐτὴ τὴν
ἐπιχείρησι... Μὰ καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ ἐρ-
γασθῶ πλέον μὲ ἄλλον παρὰ μὲ σέ.

— Εὐχαριστῶ. Εἶσαι πολὺ καλός.
Ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται;

— Νά, εἶπεν ὁ Λουβέν, θὰ κλέψουμε
τὸ παλάτι ἐνὸς πολὺ πλουσίου τραπεζί-
του τοῦ Παρισίου.

— Μπᾶ! ... καὶ ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ πα-
λάτι;

— Ἐλα νὰ ἰδῇς.

Ὁ Λουβέν ὠδήγησε τὸν Λαυρέντιον
πρὸς τὸ παράθυρον καὶ τῷ ἔδειξε τὸ με-
γαρον Σουσα.

— Νά το, εἶπεν. Εἰς αὐτὸ τὸ παλάτι
εἶνε θησαυροί. Δὲν εἶνε δὲ καὶ μεγάλη
δουλειὰ νὰ τοὺς κλέψουμε· ἀπ' ἐδῶ εὐκολα
πηδοῦμε εἰς τὸ μπαλκόνι....

— Ναί, ἀλλὰ τὸ μέγαρον αὐτὸ δὲν θὰ
ῥηται ἔρημον· θὰ φυλάσσεται....

— Βέβαια, μὰ ἔχω φιλικίαι ἐγὼ ἐκεῖ
μέσα.

— Ἀ! μπᾶ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος δει-
κνὺν ἔκπληξιν.

— Ἀς ποῦμε, εἶπεν ὁ Λουβέν. Θὰ
σοῦ τὰ πῶ ὅλα.

IB

Ὁ Λουβέν ἐπανεκλείσε τὸ παράθυρον,
εἶπε τῷ Λαυρεντίῳ νὰ καθήσῃ καὶ ἐκα-
θέσθῃ καὶ οὗτος ἔναντι αὐτοῦ μὲ ὕψος
σοβαρόν.

— Σὲ καμμιά δουλειά, εἶπε, δὲν πρέ-
πει νὰ ῥηται κίνεῖς ἀσυλλόγιστος· πολὺ
περισσότερον εἰς αὐτὰ ποῦ εἶνε πάρα
πολὺ σπουδαία. Λοιπὸν ἄς τὰ ποῦμε μὲ
τὴν τάξι. Εἶνε καλὸν νὰ ἐξετάσουμε τὴν
ἐπιχείρησι μαζύ. Θὰ καταλάβῃς τὸ συ-
στημά μου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε κακὸ, τὸ
καυχωμαί.

— Ἀγαπητέ Λουβέν, εἶπεν ὁ Λαυρέν-
τιος εἰρωνικῶς, δὲν ἀγαπῶ τὰ προοίμια.

— Λέγε με θεῖό σου· ἔτσι ἐσυμφωνή-
σαμε.

— Ἐστῶ! ἀλλ' ἐπὶ τέλους λέγε.

— Νά! δὲν πρόκειται ἐδῶ νὰ κά-
μουμε μικρὴ δουλειά· ἔχουμε νὰ κλέψουμε
ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα τραπεζιτικὰ σπί-
τια τοῦ Παρισίου. Αὐτὸ εἶνε βέβαιον. Ὁ-
λος ὁ κόσμος γνωρίζει τὸ σπίτι τοῦ
Σουσα.

— Ἐγὼ δὲν τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ Λαυ-
ρέντιος.

— Βλέπει καθένας, ἀγαπητέ μου ἀ-
νεψιέ, πῶς ἐμεγάλωσες εἰς Βιλλαιν καὶ
πῶς αἱ ἐπιχειρήσεις σου δὲν ἦσαν μεγάλα
πράγματα. Τὸ σπίτι τοῦ Σουσα, κάμνει,
χρόνον τὸ χρόνο, δεκαπέντε ἑκατομμύρια
γύρο. Τώρα ἂν θελήσῃ ὁ Σουσα νὰ δια-
λύσῃ, θὰ ἔχῃ ἐνεργητικὸν καθαρὸ ἕξ ἑκα-
τομμύρια ὥραϊο πρᾶγμα.

— Πῶς τὰ γνωρίζεις αὐτά;

— Τὰ γνωρίζω, ἀνεψιέ μου, καὶ θὰ σοῦ
πῶ πῶς τὰ ἔμαθα. Δι' αὐτό, ὅταν σοῦ
ἔλεγα, εἰς τὴ φυλακὴν, πῶς τὸ σπίτι τοῦ
Σουσα εἶνε ὅσῃ τὴν Τράπεζα τῆς Γαλ-
λίας δὲν σοῦ ἔλεγα ὑπερβολαῖς. Ἀλλὰ
συμβαίνει καμμιά φορά καὶ τὰ καλλί-
τερα ταμεῖα νὰ μὴν εἶνε γεμάτα· εἴτε
βάνουν εἰς τὴν Τράπεζα τὰ χρήματα,
εἴτε πληρώνουν κἀνένα μεγάλο συνάλ-
λαγμα καὶ δὲν μένουν πολλὰ χρήματα·
τὸ ἔξυρω ἐγὼ αὐτὸ ἀπὸ πείρα. Δὲν μοῦ
ἀρέσει λοιπὸν νὰ πάθουμε τέτοια ἱστο-
ρίαι.

— Οὔτε εἰς ἐμέ, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν,
πρέπει νὰ ἔξυρουμε πότε τὸ ποτάμι εἶνε
γεμάτον.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ μάθωμεν; ἠρώτη-
σεν ὁ Λαυρέντιος, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐφαί-
νετο ἐνδιαφερόμενος εἰς τὰς ἐξηγήσεις
ταύτας.

— Εἶνε δύσκολον καμμιά φορά, εἶπεν ὁ
Λουβέν· ἐδῶ ὅμως εἶνε εὐκολόν· τὸ ἔξυρω
καλὰ... Πρὶν μὲ συλλάβῃ ὁ Μοῦλ ἔλαβα
τὰ μέτρα μου. Μὲ τὴν πρόφασιν νὰ πω-
λήσω εἰς τὸν Σουσα ἓνα προνόμιον διὰ νὰ
φτειάνουν καπέλλα ἀπὸ καουτσού· ἐπῆγα
εἰς τὸ γραφεῖόν του μὲ σκοπὸ νὰ ἰδῶ τὸ
μέρος καὶ τοὺς ὑπαλλήλους. Ἐννοεῖται
πῶς ὁ Σουσα δὲν ἐδέχθηκε τὸ προνόμιον.
Ἐγὼ ὅμως μὲ ταῖς ὁμιλίαις, εἶδα τὰ
πάντα· εἶνε δύο κάσαι, ἡ μία ἡ μεγάλη,
εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Σουσα, ἡ ἄλλη ἡ μι-
κρότερη, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ροκέν.

— Ποῖος εἶνε αὐτός ὁ Ροκέν; ἠρώ-
τησεν ὁ Λαυρέντιος.

— Ὁ μεγαλειότερος ὑπάλληλος, ἓνας
γέρω-ξεκουτιάρης, ποῦ μπόρεῖ νὰ μοῦ τὰ
πῇ ὅλα· θεὸς νὰ ἰδῇς σὲ λιγάκι. Ὑστερα
εἶνε δύο γραφεῖς καὶ ἓνας ὑπηρετῆς διὰ
τὰ θελήματα· ὅλοι αὐτοὶ εἶνε τίμιοι. Ὁ-
σὼς διὰ τὸν ἀφέντην, αὐτὸς μοῦ φάνηκε
ὅσῃ λωποδύτης. Μένει νὰ μάθουμε ποῖος
καὶ πῶς φυλάγει ταῖς κάσαις τὴν νύκτα·
θὰ τὸ μάθω ἐγὼ, νὰ ῥηται βέβαιον. Θὰ
ἰδοῦμε τώρα πῶς ἀπὸ ἐδῶ θὰ φθάσουμε
εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Σουσα. Τὸ κυριώτερον
ὅμως εἶνε νὰ ἔξυρουμε πότε θὰ ἔχῃ πολλὰ
χρήματα καὶ πόσος καιρὸς μᾶς μένει.
Ἀς τὸ ἐξετάσουμε αὐτὸ χωρὶς νὰ χά-
νουμε καιρόν.

Ταῦτα λέγων ἠγέρθη.

— Ποῦ πηγίνομεν; ἠρώτησεν ὁ Λαυ-
ρέντιος.

— Νὰ πάρουμε λίγον ἀέρα, ἀνεψιέ μου,
νὰ περιπατήσουμε λιγάκι· ἔπειτα θὰ φά-
γουμε εἰς τὴν ὁδὸν Νεβ-Κοκενάρ, εἰς τὸ
Μαλτέζικο καφενεῖον, ὅπου θὰ βροῦμε
βέβαια τὸν Ροκέν.

Ἐξήλθον. Ἐνῷ περιεπάτουν, ὁ Λουβέν
ἐξηκολούθει ἀναπτύσσων τὸ σχέδιόν του,
καὶ διηγῆθη πῶς μὲ τὴν πρόφασιν τῆς
ἐκχωρήσεως τοῦ προνομίου, ἐγνώρισε τὸν
ταμίαν τοῦ Σουσα.

— Κάθε βράδυ, εἶπε, πηγαίνει εἰς τὰς
ἐπτὰ καὶ πέρνει τὸν καφέ του εἰς τὸ
Μαλτέζικο καφενεῖον· θὰ τὸν κάμω νὰ
μᾶς τὰ πῇ ὅλα.

Τὴν ἐβδόμην ἀκριβῶς, ἐνῷ ἐδείκνουν,
εἶδον τὸν Ροκέν εἰσελθόντα καὶ μετα-
βαίνοντα εἰς τὴν συνήθη αὐτοῦ θέσιν. Ὁ
Λουβέν τὸν ἐπλησίασε καὶ ἤρξατο ὁμιλῶν
μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς ἐκχωρήσεως τοῦ
προνομίου.

— Μὴ πιστεύης ὅτι θὰ δεχθῇ ὁ κύ-
ριος Σουσα, εἶπεν ὁ γέρον ὑπάλληλος.
Δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὴν τὴν ἐπι-
χείρησιν.

Ὁ Λουβέν κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν
καὶ ὠκτερεῖ τὴν τύχην τῶν ἐφευρετῶν.

— Πόσο τυχεροὶ εἴσαστε σεῖς οἱ ὑ-
πάλληλοι, εἶπε· δὲν ἔχετε δουλειὰ πολὺ.

— Πῶς! δὲν ἔχομεν ἐργασίαν... ἀνέ-
κραξεν ὁ Ροκέν σχεδὸν σκανδαλισθείς.

Καὶ ἤρξατο λεπτομερῶς διηγούμενος
τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν εὐθύνην ἣν ἔφερεν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

— Καὶ τώρα, προσέθετο, θὰ σὰς ἀ-
νακοινώσω τὰς ἐντυπώσεις μου, τὰς ὁ-
ποίας δὲν ἠθέλησα νὰ εἶπω εἰς τὸν κύ-
ριον Λεβέλ πρὶν ἐξετάσω τὰ ἐνδύματα
τοῦ θύματος. Ὁ ἄνθρωπος, καθὼς σὰς
εἶπον, φαίνεται ἡλικίας τριάκοντα, μέχρι
τριάκοντα πέντε ἐτῶν. Ἐκτὸς τοῦ προ-
σώπου καὶ τῶν χειρῶν του, αἱ ὁποῖαι ἦ-
σαν πλήρεις βορβόρου, τὸ λοιπὸν σῶμα
ἦτο λευκὸν καὶ καθαρῶτατον. Ἀνθρω-
πος μόνον τοῦ καλοῦ κόσμου, συνειθι-
σμένος νὰ περιποιῇται τὸ σῶμά του, δύ-
ναται νὰ εἶνε τόσο καθαρὸς· εἶνε φανε-
ρώτατον ὅτι τὸ θῆμα εἶχε λουσθῇ τὴν
προτεραίαν τοῦ θανάτου του. Μόνον τὸ
γεγονὸς αὐτὸ φανερώνει ὅτι ὁ ἄγνωστος
αὐτὸς δὲν ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀλη-
τῶν, τῶν ἀνευ ἔργου καὶ στέγης, οἵτινες
ποτὲ δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ
περιποιηθῶσι τὸ σῶμά των, ὅπως οἱ ἀν-
θρωποι τοῦ καλοῦ κόσμου. Παρετήρησα
ἐπίσης ὅτι οἱ πόδες τοῦ πτώματος ἦσαν
καθαρῶτατοι καὶ οἱ ὀνυχες ἐπιμελῶς κα-
θαρισμένοι. Τὰ μέλη του εἶνε λεπτοφυῆ

καὶ εὐτορνα, αἱ χεῖρές του, καὶ τοὶ κηλιδωμένοι, δὲν εἶνε χεῖρες ἐργάτου, διότι ἡ ἐπιδερμὶς των εἶνε λεπτὴ καὶ λευκὴ. Τὸ ζήτημα λοιπὸν θὰ ἐξετασθῇ ὑπὸ δύο ἐπόψεως. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε τὴν ἑξὶν νὰ φέρῃ ἐνδύματα ἐσχισμένα καὶ ρυπαρὰ ἢ ἔφερε τώρα τοιαῦτα, ἔνεκα ἐκτάκτου περιστασέως; Ἀπαντῶ. Ὁ εὐρεθεὶς νεκρὸς δὲν θὰ ἐφόρει συνήθως παρὰ ἀσπρόρουχα καθαρὰ καὶ ἐνδύματα παρόμοια. Ἐὰν συνήθως ἐφόρει ἐνδύματα καὶ ἀσπρόρουχα ρυπαρὰ θὰ εἶχε συναναστροφὴν καὶ μὲ ἀνθρώπους ρυπαροὺς, ἐπομένως καὶ τὸ σῶμά του θὰ ἦτο ρυπαρὸν ἐκ τῆς ἐπαφῆς μετὰ τοιούτων ἐνδυμάτων καὶ ἀνθρώπων. Ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του ὅμως, συμπεραίνω ὅτι θὰ ἔφερεν ἐνδύματα καθάρια· διότι καὶ αἱ χεῖρές του ἀρκούντως δεικνύουσιν ἐκ τῆς λευκότητος καὶ λεπτότητος αὐτῶν ὅτι δὲν ἦσαν συνειθισμένοι εἰς τὴν ἐργασίαν. Ὁφείλω πρὸς τοῦτοις νὰ σᾶς ὑποβάλω, κύριε ἀνακριτά, καὶ ἐτέραν λεπτομέρειαν, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται πολὺ σπουδαία. Τὸ σῶμα δὲν ἔφερεν ὑποκάμισον· ὑπῆρχεν ἄρα συμφέρον νὰ ἐξαφανισθῇ αὐτό· ἀλλ' ἐλησμόνησαν ν' ἀφαιρέσωσι τὰς περικνημίδας τοῦ θύματος. Ὅσον καὶ ἂν εἶνε τις ἐπιτήδειος ἐγκληματίας, πάντοτε παραμελεῖ καὶ τι, τὸ ὅποτον εἰς αὐτὸν μὲν φαίνεται ἐπουσιώδες καὶ ἀσήμαντον, εἰς τὴν δικαιοσύνην ὅμως παράγει μέγα φῶς.

Καὶ ὁ ἐπιθεωρητής, λύσας τὸ δέμα, ἐξήγαγε ζευγὸς περικνημίδων καθαρῶν, τὰς ὁποίας ἀπέθετο ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Ρίψατε, παρακαλῶ, κύριε ἀνακριτά, ἀπλοῦν βλέμμα ἐπὶ τῶν περικνημίδων τούτων. Εἶνε μετάξινοι, ἀγγλικῆς κατασκευῆς, κομψότατοι καὶ καθαρῶτατοι. Δυστυχῶς δὲν φέρουσιν ἀρχικὰ γράμματα ὀνόματος οὐδ' ἐπιθέτου, ἀλλὰ καταδεικνύουσιν ἀριδῆλως, ὅτι τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον τὰς ἔφερε, εἶχε τὴν ἑξὶν νὰ ἐνδύεται ἀμέμπτως καὶ καθαρῶς.

— Ἡ παρατήρησίς σας εἶνε πολὺ ὀρθή, διέκοψεν ὁ ἀνακριτής, ὅστις μετὰ μεγάλης προσοχῆς εἶχεν ἀκούσει τὰς ἐξηγήσεις τοῦ κυρίου Μπουβάρ, ἀλλὰ πῶς δύνασθε νὰ βεβαιώσητε τὸ γεγονός ὅτι, ἀφοῦ ὁ δολοφόνος ἢ οἱ δολοφόνοι ἐφρόντισαν ν' ἀφαιρέσωσιν ἐκ τοῦ πτώματος πᾶν σημεῖον, μαρτυροῦν τὴν ταυτότητά του, πρημέλησαν ν' ἀφαιρέσωσι καὶ τὰς περικνημίδας ταύτας;

— Κύριε δικαστά, εἰς τοιαύτας περιπτώσεις πάντοτε λησμονεῖ τις καὶ τι.

— Ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον ἄλλως πολὺ συχνὰ μᾶς βοηθεῖ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν δολοφόνων, προσέθετο ὁ κύριος Λεβέλ.

— Δυστυχῶς, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, αἱ περικνημίδες αὗται δὲν φέρουσιν σημεῖα οὔτε τοῦ ἐργοστασίου, εἰς τὸ ὅποτον κατασκευάσθησαν, οὔτε τοῦ ιδιοκτῆτου, ἐπομένως δὲν δύνανται νὰ μᾶς χρησιμεύσωσι παρὰ ὡς βεβαία ἔνδειξις τῆς κοινωνικῆς θέσεως τοῦ θύματος. Πάντοτε ὅμως ὑποθέτω ὅτι ἔχομεν νὰ κάμωμεν μὲ δολοφόνους ἐμπείρους, οἱ ὅποιοι σκοπῶν

ἀφῆκαν εἰς τὸ πτώμα, ἢ ἔβαλαν εἰς τοὺς πόδας του, περικνημίδας τὸσον κομψάς.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεβέλ. Ἦτο ὅλως ἀνωφελές· ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἡ διαφορὰ αὕτη μεταξὺ τῶν πενιχρῶν ἐνδυμάτων τοῦ πτώματος καὶ τῶν ὠραίων του περικνημίδων ἤθελε κάμει περισσοτέραν ἐντύπωσιν. Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι διέπραξαν τὴν δολοφονίαν ταύτην, εἶνε λίαν ἔμπειροι, ἐπεὶ δὴ ἔλαβον μεγάλας προφυλάξεις ὅπως ἐπισκοτίσωσι τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ταυτότητος τοῦ πτώματος, καὶ, πιστεύσατέ με, κύριε ἀνακριτά, δὲν εἶχον κανέν συμφέρον νὰ πράξωσιν, ὅπως λέγετε· τούναντίον μάλιστα. Εἶνε λοιπὸν ἀπροσεξία, λήθη, ἀμέλεια, ἥτις ὅμως εὐτυχῶς θὰ βοηθήσῃ τὴν δικαιοσύνην. Καὶ τώρα τὸ πρᾶγμα ἐξηγεῖται εὐκολώτατα· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐφρονεῦθη τὴν νύκτα· εἰς ποῖον μέρος, ἀγνοῶ ἀκόμη, ἀλλὰ λίαν πιθανῶς ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἴσως μάλιστα εἰς τὸ ὄρυγεῖον τῆς ἄμμου, ὅπου εὐρέθη τὸ πτώμα του. Ἐπρεπε νὰ προβῶσι ταχέως, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου εἰς ἐργασίαν, ἥτις δὲν ἦτο εὐκολὸς εἰς τὴν ἐκδυσιν καὶ ἐνδυσιν ἐνὸς πτώματος. Οὐδὲν φυσικώτερον ὅτι εἰς τὸ σκότος, ἡναγκασμένοι νὰ σπεύσωσιν, ἐλησμόνησαν ἢ δὲν ἔλαβον ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψιν τὰς περικνημίδας τοῦ θύματος.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ ἀνακριτής. Ἄς ἐξετάσωμεν τώρα τὰ ἄλλα ἐνδύματα.

Πάραντα ὁ κύριος Μπουβάρ ἔλαβε τὰ ἐνδύματα ἐκ τοῦ λευμένου δέματος καὶ τὰ ἐξήλπωσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν πρὸς ἑν.

— Ἀπὸ τί ἀνεγνωρίσατε ὅτι τὰ ἐνδύματα ταῦτα προέρχονται ἐκ διαφόρων καταστημάτων;

— Αὐτὰ εἶνε ἐνδύματα κατασκευασθέντα εἰς τὰ καταστήματα τῶν καλλιτέρων μαρμαριτῶν, καὶ τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ ἐχρησίμευσαν εἰς τοὺς πρώτους τῶν ιδιοκτητῶν, διήλθον δι' ὅλων ἐκείνων τῶν περιπετειῶν δι' ὧν διέρχονται ἐν Παρισίοις τὰ ἐνδύματα. Τώρα δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν καὶ εἶνε παρὰ πολὺ ἐφθαρμένα καὶ ρυπαρὰ. Ἀλλ' εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν μένουσιν ἔχνη τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου των. Τὰ κομψὰ τῆς περισκελίδος φέρουσιν τὰ σημεῖα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Ρουλέν, ὁ ὑπενδύτης φέρει τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Βερνείλ καὶ ὁ ἐπενδύτης ἔχει ἀκόμη ἐπάνω του τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ καταστήματος τοῦ κυρίου Βερτόν. Αὐτὰ εἶνε ὀνόματα τριῶν διαφόρων ἐπισήμων μαρμαριτῶν. Σᾶς κάμνω τὴν παρατήρησιν ταύτην, χωρὶς νὰ ἀποδίδω εἰς αὐτὴν μεγάλην σημασίαν. Τῷ ὄντι, τὰ ἄχρηστα αὐτὰ ἐνδύματα θὰ ἦσαν ἀναμεμιγμένα μὲ πολλὰ ἄλλα τοιούτου εἶδους, ὅταν ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι τὰ ἐφόρουσαν ἐπ' ἐσχάτων, ἔκαμαν χρῆσιν αὐτῶν πρὸς ἐνδυσιν τοῦ πτώματος. Αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ τὰ ἐνδύματα ταῦτα δὲν δύνανται νὰ μᾶς δείξωσι τὸν τελευταῖον τῶν ιδιοκτητῶν· ἀνῆκουσιν εἰς ἕνα ἢ εἰς πολλούς; Οὐδὲν μαρτυρεῖ τοῦτο. Καὶ ὅμως θὰ ἦτο πολὺ ὠφέλιμον εἰς τὴν δικαιοσύνην νὰ μάθῃ, ἂν ἦτο εἰς ἡ πλειότεροι οἱ δολοφόνοι. Ἐμέτρησα ἕκαστον

τῶν ἐνδυμάτων· ἐξήτασα ἂν ὑπῆρχε μεταξὺ των ὁμοιότης ἀναστήματος καὶ εὐρον ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη περίπου. Πρέπει λοιπὸν νὰ συμπεράνωμεν ἐντεῦθεν, ὅτι ἔν καὶ μόνον ἄτομον ἐξεδύθη ὅπως τὸ πτώμα; Δὲν δυνάμεθα νομίζω, νὰ κάμωμεν ἀνεκδοκίμως αὐτὸ τὸ συμπέρασμα.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ ἀνακριτής, καὶ ἔνεκα τούτου εὐρισκόμεθα ἀκόμη μακρὰν τῆς ἀληθείας.

— Εἴμεθα ἡναγκασμένοι νὰ προχωρήσωμεν κατὰ τὴν συνήθη μέθοδον, εἶπεν ὁ κύριος Λεβέλ.

— Ποίαν μέθοδον; ἠρώτησεν ὁ κύριος Περνελέν.

— Μετὰ τινὰς ὥρας θὰ λάβω τὰς τελευταίας μου ἐκθέσεις, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Λεβέλ. Ὅα μᾶθω τότε τί συνέβη ἐν Παρισίοις, θὰ γνωρίζω σχεδὸν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐξαφανισθέντων ἀνθρώπων ἐν τῇ τῆς ἡμέρας, ἴσως δὲ καὶ τὰ διαβήματα ἀτόμων ὑπόπτων, διαβήματα δυνάμενα νὰ ἔχωσι σχέσιν πρὸς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀπόψε θὰ κρατῶ, χωρὶς ἄλλο, ἔχνος τι.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, εἰσελθὼν ὁ κλητὴρ εἰς τὸ γραφεῖον, ἀπέθετο ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ δικαστοῦ μέγαν φακέλλον ἐσφραγισμένον. Ἦτο ἡ ἱατροδικαστικὴ ἐκθεσις τοῦ ἱατροῦ Δουσατέλ. Ὁ ἀνακριτής τὴν ἀνέγνωσε· περιείχοντο ἐν αὐτῇ ὅλαι αἱ παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας εἶχε κάμει ὁ ἱατρὸς πρὸ τῆς νεκροψίας, ἥτις τὰς ἐπεβεβαίωσε καθ' ὅλοκληρίαν.

Ὁ ἱατρὸς συνεπείραινεν ἐν τῇ ἐκθέσει του· πρῶτον ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθε δι' εἰσπνοῆς ὑδροκυανικοῦ ὀξέος, δεύτερον ὅτι οὐδαμῶς ὑπῆρχον σημεῖα ἐξωτερικῶν βιαιοπραγιῶν καὶ τρίτον ὅτι διεπράχθη ἐγκλημα.

Ὁ δικαστὴς ἠγέρθη, ἀφοῦ ἐναπέθεσε τὴν ἐκθεσιν ταύτην ἐν τῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης του ἡνεωγμένῃ ποινικῇ δικογραφίᾳ, καὶ τείνας τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν κύριον Λεβέλ, ἀπεχαιρέτισεν αὐτὸν δι' ὀλίγας στιγμάς.

Ὁ τμηματάρχης τῆς δημοσίας ἀσφαλείας καὶ ὁ ἐπιθεωρητής ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ. Ὁ τελευταῖος οὗτος, βηματίζων βήμασι μεγάλοις, ἤρχισε νὰ σκέπτηται ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως περὶ ἧς ἐπρόκειτο. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον αἱ σκέψεις του ἔλαβον ἄλλην διεύθυνσιν, τὸ μέτωπόν του ἐσκυθρόπασεν, ἡ κεφαλὴ του ἔκλινε καὶ ὁ κύριος Περνελέν ἐψιθύρισε λέξεις τινάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων προσεκτικὸς ἀκροατὴς ἤθελε διακρίνει τὰς ἀκολούθους:

— Ποῦ νὰ εἶνε τώρα!... Ζοῦν ἀκόμη!!! Εἴμαι τέλος ἐν Παρισίοις... Πρέπει νὰ τοὺς ἐπανεύρω... αὐτὴν!... αὐτόν... τὸ παιδί μου!...

Παρήλθον τρία τέταρτα τῆς ὥρας καὶ ὁ κύριος Λεβέλ δὲν εἶχεν ἐπανέλθει. Ὁ ἀνακριτής ἀνυπομονῶν τὸν ἐκάλεσεν αὖθις· ἀλλὰ τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ὁ τμηματάρχης τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἐδέχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν σπουδαίαν κατὰ-θεσιν.

Ὁ ἀνακριτὴς παρετήρησε τὸ ὥρολόγιόν του.

— Εἶνε δύο ὥραι, εἶπε, καὶ τώρα νυκτόνει ταχέως· καὶ ὅμως πρέπει νὰ σπεύσωμεν. Παράδοξον, πόσον ἐνδιαφέρομαι εἰς τὴν ὑπόθεσιν! νομίζει τις ὅτι διαφέρει τῶν συνήθων ὑποθέσεων. Τί προκαίσημα!.. ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά...

Ἐκρουσαν τὴν θύραν καὶ ἀμέσως σχεδὸν ὁ Μπουβάρ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον.

— Λοιπὸν, κύριε Μπουβάρ, τί τρέχει; Τί ἐμποδίζει τὸν κύριον Λεβέλ νὰ ἔλθῃ.

— Δυνατὸν νὰ εἶνε ἐπὶ τὰ ἔχνη...

— Τοῦ δολοφόνου!

— Ὅχι· ἀλλ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐργάζεται ἐπὶ μιᾷ καταθέσει, ἥτις ἔως θὰ μᾶς γνωστοποιήσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ πτώματος.

— Ὡ!

— Μάλιστα· ἔως θ' ἀποδειχθῇ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ, ὅστις δὲν ἐπανῆλθε σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὴν οἰκίαν του.

— Ἦτο ἀπὸν πρὸ πολλοῦ;

— Ὅχι· μόνον τὴν παρελθούσῃ νύκτα διῆλθεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας του. Θὰ ἐκπλήττεσθε ἔως διατὶ ἀνησύχησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος διὰ μιάν τόσῃ βραχείαν ἀπουσίαν. Εἰς συνήθεις περιστάσεις οἱ φίλοι τοῦ κυρίου κόμητος δὲν θὰ ἔδιδον καμμίαν σημασίαν εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτοῦ· ἀλλὰ τὴν νύκτα αὐτὴν ἔπαιξεν εἰς τὴν Λέσχην τῶν «Ἀρικό» καὶ ἐκέρδισε ποσὸν σημαντικόν, διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, τὰς ὁποίας παρέλαβε μαζί του.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, ἐξηγῶ τώρα τὴν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν ἔλαβον μὴ ἰδόντες αὐτὸν ἐπανελθόντα εἰς τὴν οἰκίαν του. Καὶ κατὰ ποίαν ὥρην ἔφυγεν ἐκ τῆς Λέσχης;

— Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω. Ὁ κύριος Λεβέλ, ὁ ὁποῖος ἤκουσε τὴν κατάθεσιν μετὰ τὴν μεγαλειτέραν προσοχὴν, θὰ σᾶς δώσῃ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πλειοτέρας πληροφορίας.

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ δικαστής· θὰ τὸν ἰδῶ βραδύτερον.

Ὁ κύριος Μπουβάρ ἐχαίρετίσεν καὶ ἐξῆλθεν.

Ὡρὰς τινὰς μετὰ ταῦτα ὁ κύριος Περνελέν ἐδέχθη ἐν τῷ γραφείῳ του τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κυρίου Λεβέλ, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Μπουβάρ.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ὁ ἀνακριτὴς.

— Αὐτὴν τὴν νύκτα, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν, ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ, πλουσιώτατος ἐκ Νορμανδίας ἰδιοκτήτης, διερχόμενος ἐκ Παρισίων, ἔνθα ἔχει μέγαρον μεγαλοπρεπῆ, ἔφυγεν ἐκ τῆς Λέσχης τῶν «Ἀρικό» ὅπου ἐκέρδισε διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων· ὁλόκληρον τὸ ποσὸν τοῦτο ἀπληρύνετο ἐκ τραπεζιτικῶν γραμματίων, τὰ ὁποῖα ἐφύλαξε εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του, τὸ ὁποῖον ἔβαλε κατόπιν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του, ἐνώπιον ὧν τῶν ἐκεῖ παρόντων. Ὅτε ἔμελλεν ν' ἀναχωρήσῃ, εἰς

τῶν φίλων του τῷ ἔκκαμε τὴν παρατήρησιν ὅτι ἦτο ἔσως ἀπροσύνῃ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ μόνος εἰς τοιαύτην ὥραν μετὰ τόσῃ σημαντικὴν ποσότητα. Αὐτὸς ἀπήντησεν ὅτι τώρα δὲν δολοφονοῦν εἰς Παρισίους καὶ ὅτι τὰ καθ' ἑκάστην δημοσιεύμενα παντοειδῆ ἐγκλήματα εἰς τὰς ἐφημερίδας εἶνε μῦθοι, γραφόμενοι πρὸς πλήρωσιν τοῦ φύλλου. Ἄλλως τε, ἡ ὥρα δὲν ἦτο προεχωρημένη, ἡ οἰκία του δὲν ἦτο μακρὰν, καὶ δὲν εἶχε τίποτε νὰ φοβηθῇ. Ὁ κόμης ἀνεχώρησε καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς παρευρεθέντας κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἔφυγεν ἐκ τῆς Λέσχης τῶν «Ἀρικό» ἢ μετὰ μιάν ὥραν ἀφότου ἀνεχώρησεν ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ. Τὰ ἔχνη τοῦ κόμητος χάνονται ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης· ὡς μόνον ἐνδείξιν δὲν ἔχομεν ἢ τὸ εἶδος τῶν ἐνδυμάτων του.

Ἐφόρει ρεδιγγόταν ἐκ μέλανος ἐριούχου, ὑπενδύτην τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος καὶ περισκελίδα ἀγγλικοῦ ὑφάσματος μετὰ τετραγωνιδίων, χρώματος φαίου καὶ μέλανος· ἦτο ὑποδεδημένος ὑποδημάτια κομψά, ἐφόρει καπέλλον μαῦρον χαμηλὸν καὶ πλατύγυρον, χειρόκτια μαῦρα καὶ ἐπικνωφόριον πολὺ μακρὺ. Αὐτὰς τὰς πληροφορίας μόνον ἠδυνήθη νὰ συλλέξω. Τὸ σῶμα ἀνεγνωρίσθη· εἶνε πράγματι τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ. Ὁ θαλαμηπόλος του καὶ πολλὰ μέλη τῆς Λέσχης τῶν «Ἀρικό» σήμερον τὸ πρωὶ ἐβεβαίωσαν αὐτὸ ἐντὸς τῆς Μόργης. Ἀπέναντι τοιούτων γεγονότων, ἐνόμισα ὅτι εἶχον καθήκον νὰ θέσω τὸ πτώμα τοῦ κυρίου δὲ Φερουζόλ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς οἰκογενείας του, διότι μᾶς ἦτο πλέον πάντῃ ἀνωρελές.

— Πολὺ καλὰ, ἐπράξατε, εἶπεν ὁ κύριος Περνελέν. Μέλλω τώρα νὰ μελετήσω τὴν ὑπόθεσιν ταύτην· ἀφίστατέ μοι ὅλας αὐτὰς τὰς πληροφορίες.

— Βλέπετε λοιπὸν, κύριε ἀνακριτά, εἶπεν ὁ τμηματάρχης τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ὅτι δὲν ἠπατήθημεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ πτώματος, εἰπόντες ὅτι τοῦτο εἶνε πτώμα ἀνδρὸς ὑψηλῆς περιωπῆς.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Περνελέν· ἀναγνωρίζω τὴν ὁξυδερκειάν σας καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Τώρα ἀφήσατέ με, παρακαλῶ, νὰ ἐξετάσω τὴν δικογραφίαν.

Ὁ κύριος Λεβέλ, ὁ κύριος Μπουβάρ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ, ὅστις ἤρξατο νὰ ἐρευνᾷ τὴν δικογραφίαν.

Δ'

Ἡ κλοπὴ.

Ὁ κύριος Μπουβάρ ἀνεχώρησεν, ὡς τὸ προεῖπεν, ὅπως ἐπισκεφθῇ πωλητὰς τινὰς παλαιῶν ἐνδυμάτων, προτιθέμενος προσέτι νὰ κάμῃ καὶ διαβατικὴν ἐρευναν ἐν τῇ συνοικίᾳ, ἔνθα κατ' ἄκρην ὁ ἀτυχὴς κόμης δὲ Φερουζόλ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐπισκεφθῇ κατὰ πρῶτον τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ τμήματος, ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ ὁποίου ἔκειτο ἡ οἰκία τοῦ φονευθέντος κόμητος.

Ὁθεν ἔφθασεν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα, συγχρόνως μὲ ἀτομόν τι, ὅπερ ἤρχετο νὰ καταθέσῃ κάτι τι περὶ μικρᾶς κλοπῆς γενομένης ἐκεῖ που. Ὁ ὑπαστυνόμος, καθὼς καὶ ὁ ἐπιθεωρητής, μικρὰν ἔδιδον προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τοῦ προσελθόντος ἀτόμου, διότι τοιαῦται μηνύσεις συχνότατα κατακλύζουσι τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα. Ὁ ὑπαστυνόμος ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὸν κύριον Μπουβάρ. Ἀφοῦ οὗτος ἐξηγήσεν αὐτῷ τὰ αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς του, ὁ ὑπαστυνόμος τὸν προσεκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὸν οἶκον, ἔνθα εἶχε διαπραχθῇ ἡ κλοπὴ, ἢ πρὸ ὀλίγου καταμηνυθεῖσα.

— Ἐλθετε, τῷ εἶπεν ἔχω νὰ ἐξετάσω τὰ περὶ τῆς κλοπῆς ταύτης· ἰδοὺ περιστάσεις ν' ἀρχίσητε τὰς ἐρεῦνας σας· τὸ μέρος, ὅπου θὰ ὑπάγωμεν, κεῖται πλησίον τοῦ μεγάρου, εἰς τὸ ὁποῖον κατοικοῦσεν ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ.

— Πράγματι, ἔχετε δικαίον· περίεργος σύμπτωσις.

Ἀπῆλθον.

Καθ' ὁδὸν ὁ ἐπιθεωρητής ἠρώτησε:

— Τί συμβαίνει εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν;

— Ὡ! τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε σπουδαῖον. Ὁ θυρωρὸς μιᾶς οἰκίας κατὰ τὴν ὁδὸν Μιρομενσίλ εὗρεν ἀνοιχτὴν καὶ τετραυσιμένην τὴν θύραν τῆς εἰσόδου ἐνὸς τῶν ἐνοικιαστῶν του. Εἰσῆλθεν ἐντὸς καὶ παρετήρησεν ὅτι εἶχε διαπραχθῇ κλοπὴ. Αὐτὸ ἦλθε καὶ μοῦ κατεμήνυσε.

— Εἶνε πολὺ μικρὰ αὕτη ἡ ὑπόθεσις, καὶ ἂν δὲν εἶχον καὶ ἐγὼ νὰ προβῶ εἰς ἐρεῦνας εἰς τὴν συνοικίαν αὐτήν, θὰ σᾶς ἄφιναν νὰ ἐνεργήσετε μόνος.

— Ἀλλὰ θὰ μὲ συνοδεύσετε... ἔπειτα, τίς οἶδε; καμμιά φορὰ εἰς τὰς φαινομένας ἀπλὰς ἐρεῦνας εὐρίσκει τις πολλὴν ὕλην, ἡ ὁποία δύναται νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀνακάλυψιν σπουδαίων γεγονότων.

— Ἐχετε δικαίον, διέκοψεν ὁ ἐπιθεωρητής.

Οὕτω συνομιλοῦντες ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἔνθα εἶχε διαπραχθῇ ἡ κλοπὴ.

Ὁ θυρωρὸς τοὺς ἀνέμενε.

— Θὰ σᾶς ὁδηγήσω, κύριε ὑπαστυνόμε, εἶπεν.

— Εἰς ποῖον πάτωμα εὐρίσκεται αὐτὸ τὸ δωματίον;

— Εἰς τὸ τρίτον.

Ὁ κύριος Μπουβάρ ἤρξατο νὰ δυσθυμῇ, λυπούμενος ὅτι ἔχανε τὸν πολύτιμον καιρὸν του· τί ἀλλόκοτος ἰδέα, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, μοῦ ἦλθε νὰ συνοδεύσω τὸν ὑπαστυνόμον εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν. Δὲν ἔχω νὰ κάμω τίποτε ἐδῶ μετὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ ὑπαστυνόμου· ἀλλ' ἀφοῦ ἦλθα, δὲν δύναμαι νὰ φύγω.

Οἱ τρεῖς λοιπὸν ἄνδρες εἰσῆλθον εἰς τὸ δωματίον, ἔνθα διεπράχθη ἡ κλοπὴ καὶ ἤρχισαν τὰς ἐρεῦνας.

— Ποῖος εἶνε ὁ ἐνοικιαστὴς αὐτοῦ τοῦ δωματίου; ἠρώτησε μηχανικῶς ὁ ἐπιθεωρητής τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

— Εἶνε ἓνας νέος, ἀπήντησεν ὁ θυρωρὸς, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου καιροῦ κάθεται

ἐδῶ· μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε φοιτητὴς τῆς νομικῆς καὶ ὅτι ὀνομάζεται Μάξιμος. Φαίνεται καλὸς νέος· μοῦ ἐπροπλήρωσε δύο μῆνας.

— Ἀλλὰ δὲν κατοικεῖ λοιπὸν ἐδῶ τακτικά, ἀφοῦ καὶ χθὲς καὶ σήμερον δὲν ἦλθε διόλου.

— Ὅχι, μοῦ εἶπεν ὅτι ἐνοικιάζει τὸ δωματίον αὐτὸ διὰ νὰ ἔρχεται ἐνίοτε.

Ὁ ὑπαστυνόμος προβάς εἰς ἐρεύνας, παρετήρησεν ὅτι τὰ κλαπέντα ἐκ τοῦ δωματίου τοῦ Μάξιμου δὲν εἶχον μεγάλην ἀξίαν. Ἡπόρησε δὲ διὰ τοῦτο, διότι ὁ ἐνοχός, ἢ ἐνοχοί, διαρρήξαντες τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, ἐπεβάρυνον τὴν θέσιν των ἀνευ μεγάλου κέρδους, ἀφίσαντες ἀνέπαφα πολλὰ εἶδη ἀξίας ἐν τῷ δωματίῳ τοῦ νέου.

Ἐνθ' ὁ ὑπαστυνόμος ἔκαμνε ταχέως τὰς περὶ τῆς διαπραχθείσης κλοπῆς παρατηρήσεις του, ὁ ἐπιθεωρητὴς εἶδεν ὅτι τὸ μόνον ἔπιπλον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀφῆρεσαν πράγματα τινά, ἦτο τὸ πολυτελέστερον τῶν ἐν τῷ δωματίῳ εὐρισκομένων. Προδήλως ἄρα, τὸ ἔπιπλον τοῦτο, εἶδος γραφείου, ἐχρησίμευεν εἰς τὸ νὰ περικλείῃ ἀντικείμενα, εἰς ἃ ἀπέδιδε σημασίαν τινά.

Ἐπομένως ὁ κύριος Μπουβάρ ἐσκέφθη, διατί οἱ κλέπται ν' ἀναδιψήσωσι μόνον αὐτὸ τὸ ἔπιπλον; Ἐπλησίασε καὶ αὐτὸς νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἡνέφξε καὶ παρετήρησεν ἐντὸς αὐτοῦ. Αἴφνης ὠπισθοδρόμησε βιαίως, εἶτα πλησιάζας ἔκυψε καὶ παρετήρησεν ἐκ δευτέρου.

— Παράδοξον! ἔλεγε, δὲν εἶνε δυνατόν, εἶμαι τρελλός· ἡ τύχη δὲν βοηθεῖ τόσον εἰς τὰς ἐρεύνας· ἀλλ' ἄς ἴδωμεν ἐκ νέου.

Τὰς σκέψεις ταύτας ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἀσφαλείας ἔκαμνε ἀκαριαίως· εἶχε δὲ καὶ ὁ ὑπαστυνόμος περατώσει τὰς ἐρεύνας του.

— Ἐλθετε! εἶπεν εἰς τὸν Μπουβάρ· ἐτελείωσα.

— Περιμένετε, θέλω νὰ ἐξετάσω αὐτὸ τὸ ἔπιπλον.

— Ἀλλὰ τὸ ἐξήτασα ἐγώ.

— Εἶνε περίεργον· αἰσθάνεται τις ὁσμήν ὑδροκυανικοῦ ὀξέος ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἐπίπλου.

Ὁ κύριος Μπουβάρ ἥνοιξε καὶ πάλιν τὸ γραφεῖον καὶ ἐξήτασε τὸ περιεχόμενον μετὰ προσοχῆς.

Ἐν τινι γωνίᾳ ὑπὸ διάφορα ἄλλα ἀντικείμενα ἀνεκάλυψε φιαλίδιον κρυστάλλινον καὶ ἀνευ πώματος. Ὁ ἐπιθεωρητὴς τὸ ὠσφράνθη καὶ παρετήρησεν ὅτι περιέκλειε ρευστόν, οὕτινος βάσις ἦτο τὸ πικραμύδαλον.

— Θὰ τὸ λάβω αὐτὸ τὸ φιαλίδιον καὶ κατόπιν θὰ σὰς εἶπω διὰ ποῖον λόγον. Ἄς φύγωμεν.

Ἀμφότεροι ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ δωματίου. Ἐρωτηθεὶς καθ' ὁδὸν ὁ ἐπιθεωρητὴς ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου, ὁποῖον ἀπέδιδε σπουδαιότητα εἰς τὸ φιαλίδιον αὐτό:

— Πολὺ μεγάλην, ἀπήντησεν.

Μεθ' ὃ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ κύριος Μπουβάρ εἶχεν εἶπει τὴν ἀ-

λήθειαν· ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἠδύνατο νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ ἔχνη, τὰ ὁποῖα ἐπεζητεῖ. Τὸ εὐρεθὲν φιαλίδιον περιέκλειεν ὑδροκυανικὸν ὀξύ; Αὐτὸ ἔπρεπεν ἀμέσως νὰ μάθῃ.

Καὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐγκαταλιπὼν τὰς ἀρξαμένας ἐρεύνας του, ἐπανῆλθεν ἐν τάχει εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας, ἔνθα εὐρε τὸν κύριον Λεβέλ, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσεν, ἀφοῦ τῷ διηγήθη ὅσα εἶδε, νὰ δώσῃ πρὸς ἀνάλυσιν εἰς τὸν ἱατρὸν Δουσατέλ ὅ,τι εἶχεν ἀπομείνει ἐντὸς τοῦ φιαλιδίου. Ὁ τμηματάρχης τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, κατανοῶν τὴν ἀξίαν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ἔδωκεν ἀμέσως διαταγὰς πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς αἰτήσεως τοῦ κυρίου Μπουβάρ.

— Περὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ θὰ ἐνασχοληθῇτε τώρα; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεβέλ.

— Καὶ πολὺ ταχέως μάλιστα.

— Πολὺ καλὰ· πηγαίνω νὰ εὕρω τὸν κύριον Περνελέν, ὅπως συνομιλήσωμεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς δραστήριως ἐτέθη εἰς κίνησιν. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη μεγάλως τοῦ ἤρεσκε νῦν, ὅτε ἐνόμιζεν ὅτι κρατεῖ ἀρχὴν τινὰ ἔχοντος· εὐκόλως δ' ἔλαβεν ὅσας ἤθελε περὶ τοῦ Μάξιμου πληροφορίες. Ἀπὸ τινος χρόνου, ὁ νεανίας οὗτος ἔχανε πολλὰ εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον· ἡ διαγωγὴ του δὲν ἦτο πλέον τόσον τακτική. Μετ' ὀλίγον ὁ Μπουβάρ ἔμαθεν ὅτι ἡ κυρία Μαρῶν δὲν εἶχε περιουσίαν. Ὁ υἱὸς τῆς πάντοτε κατοικῶν ἐν τῷ μητρικῷ οἴκῳ, σπανίως ἐφαίνετο εἰς αὐτόν, αἱ δὲ σπουδαί του δὲν ἦσαν τὰ αἵτια τῶν ἀπουσιῶν τούτων· ἐθεωρεῖτο μάλιστα ἐκ τῶν ἥκιστα ἐπιμελῶν φοιτητῶν. Ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐσύχναζε τακτικὰ εἰς τὴν Λέσχην τῶν «Ἀρικοῦ» μετὰ τινος μακρησίου δὲ Βονεῖλ. Αἱ πρῶται αὗται πληροφορίες ἐπεβεβαίωσαν τὰ συμπεράσματα τοῦ ἀξιολόγου ὑπαλλήλου, μεταβληθέντα μετ' οὐ πολὺ εἰς βεβαιότητος ὅτε ἔλαβε γνῶσιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἱατροῦ κυρίου Δουσατέλ, ὅστις, ἀναλύσας τὸ περιεχόμενον τοῦ φιαλιδίου, διεκήρυξεν ὅτι τοῦτο περιεῖχεν ὑδροκυανικὸν ὀξύ.

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο, διελογίσθη ὁ Μπουβάρ, νὰ μάθω τί ἔκαμνε αὐτὸς ὁ νέος τὴν νύκτα τοῦ ἐγκλήματος· θὰ ἴδω ἐὰν ἀπατώμαι.

Τὸ ἔργον του ἦτο ἀκροσφαλές, διότι ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐπαναλαβὼν τὰς ἐξετάσεις ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ Μάξιμος, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἶχε διέλθει τὴν νύκτα ἐκείνην ἐν τῇ Λέσχῃ. Βεβαίως ἦτο παρὼν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον ὅτε ἐκέρδιζεν ὁ κόμης δὲ Φερουζὸλ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ εἶδεν αὐτόν κερδαίνοντα σημαντικὸν ποσόν.

Ἐκεῖ ἐσταμάτουσαν αἱ πληροφορίες του.

Ὁ κύριος Μπουβάρ ἐνεθυμεῖτο ὅτι οἱ φίλοι τοῦ δὲ Φερουζὸλ εἶχον βεβαιώσει ὅτι οὐδὲν μέρος τῆς Λέσχης ἐξῆλθε εἰμὴ μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ θύματος.

Ἐνταῦθα ὑπῆρχε πρόσκομμα ἀνυπέρ-

βλητον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνετρίβετο πᾶσα ἡ ὀξύδερκεια τοῦ κυρίου ἐπιθεωρητοῦ.

Καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Μάξιμος εἶχεν ἐξέλθει πρῶτος ἐκ τῆς Λέσχης μετὰ τοιούτους σκοπούς, δὲν ἦτο πιστευτὸν ὅτι ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ τὸν πλούσιον εἰσοδηματίαν· ἐν τούτοις ἠθικῶς βαρεῖται ὑπόνοιαι διηγείροντο κατὰ τοῦ νέου. Τὴν πρώτην δὲ παρείχεν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ φιαλιδίου.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἤρκει ὅπως ἀρχίσῃ δικαστικὴ ἐνέργεια.

Ἀναπολὼν ὅλας τὰς περιστάσεις τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πτώματος, ἀνεκάλυπτεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς συνδέσῃ μετὰ τὰς πληροφορίες, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει περὶ τοῦ Μάξιμου. Ἀλλ' αἴφνης περιστατικὸν τι ἔδωκε νέαν ὥθησιν εἰς τὰς ἐρεύνας του.

Πρῶτον τινά, ὁ κύριος Λεβέλ προσεκάλεσε τὸν ἐπιθεωρητὴν νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς τὸ γραφεῖόν του· ἐν νέον πρόσωπον ξένον ἐκάθητο πλησίον τοῦ τμηματάρχου τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

— Πολὺ μᾶς βοηθεῖ ἡ θεία Πρόνοια, ἀγαπητέ μου κύριε Μπουβάρ, εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς δολοφονίας τοῦ κόμητος δὲ Φερουζὸλ καὶ εἶχατε πολὺ δίκαιον ν' ἀποδίδετε μεγάλην σπουδαιότητα εἰς τὴν ἀνακάλυψίν σας εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Μιρομενσίλ. Ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Λεβέλ, εἶνε μέλος τῆς Λέσχης τῶν «Ἀρικοῦ» καὶ μοὶ ἔκαμε μίαν σπουδαίαν κατάθεσιν.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς προσεκλίνατο.

— Ὁ κύριος Δυβουᾶ, τὸν ὁποῖον σὰς παρουσιάζω, παρευρέθη εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦ κόμητος δὲ Φερουζὸλ. Ἐνθυμεῖται μάλιστα ὅτι εἶχε παίξει πρότερον μετὰ τοῦ Μάξιμου καὶ τοῦ ἐκέρδιζε μέγα ποσόν.

Ὁ Μάξιμος ἐφάνη λυπηθεὶς πολὺ δι' αὐτὴν τὴν ἀπώλειαν καὶ παρηκολούθει μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τὸ παιγνίδιον καὶ τὰ κέρδη τοῦ κυρίου δὲ Φερουζὸλ. Ἐνθυμεῖται προσέτι ὁ κύριος Δυβουᾶ ὅτι ὁ Μάξιμος ἦτο νευρικός, εἶχεν ἀκουσίας κινήσεις καὶ ἀνεσκίρτα βλέπων τὰ μεγάλα κέρδη τοῦ εὐγενοῦς νορμανδοῦ, ὁ ὁποῖος, καθ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκετο εἰς τὸ ζενίθ τοῦ κέρδους, εἶπεν ὅτι θ' ἀναχωρήσῃ χωρὶς ἄλλο ἐκ τῆς Λέσχης εἰς τὰς ἑνδεκά καὶ ἡμίσεις. Τοῦτο ὅλοι οἱ παῖκται, καθὼς καὶ ὁ Μάξιμος, ἤκουσαν· κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν ὁ νέος ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κυρίου Δυβουᾶ, ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιόν του, ἦτο δὲ ἡ ἐνδεκάτη καὶ τέταρτον· ἀμέσως λοιπὸν ἐπροφασίσθη ὅτι εἶχε συνέντευξιν καὶ ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως, ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Λέσχης μετὰ μίαν ὥραν.

— Ἀλλ' αὕτη ἡ κατάθεσις εἶνε πολὺ σπουδαία, διέκοψεν ὁ κύριος Μπουβάρ.

— Βεβαίως, ἐξηκολούθησεν ὁ τμηματάρχης, τώρα ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ὑποθέσωμεν, μεθ' ὅσα ἐμάθομεν περὶ τῆς οικονομικῆς καταστάσεως τοῦ Μάξιμου, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἐὰν ἀνεχώρησε τόσον κατεσπευσμένως ἐκ τῆς Λέσχης ἐν τέταρτον πρὸ τοῦ κόμητος δὲ Φερουζὸλ, ἔπραξε

τοῦτο, ὅπως περιμεῖνῃ τὸν κόμητα καὶ τὸν ληστεύσῃ καθ' ὁδόν.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη, εἶπεν ὁ κύριος Δυβουά· ἐὰν δὲ δὲν ἦλθον ἀμέσως νὰ καταθέσω ταῦτα, τοῦτο προήλθε διότι ἐβράδυναν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν μνήμην μου τὰ περιστατικὰ αὐτά.

— Πρέπει νὰ μάθωμεν τί ἔκαμεν ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ὁ ὑποτιθέμενος ὡς δολοφόνος, προσέθετο ὁ ἐπιθεωρητής, διότι ἔσως προητοίμασε κανὲν ἀλλοθι.

— Καὶ ἐγὼ μεταβαίνω ἀμέσως ν' ἀνακοινώσω εἰς τὸν ἀνακριτὴν τὴν κατάθεσιν τοῦ κυρίου Δυβουά, εἶπεν ὁ κύριος Λεβέλ.

* *

Ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐγίνετο ἡ ἀνωτέρω συνομιλία, ὁ Μάξιμος ἐλάμβανεν εἰς τὴν ἐν ὁδῷ Μιρομενσίλ κατοικίαν του ἐπιστολὴν τῆς δεσποινίδος Ἀλίκης.

Ἡ νεῆνις τὸν εἰδοποιεῖ ὅτι τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο δὲν θὰ ἐγίνετο συναναστροφὴ εἰς τὸ μέγαρόν των. Ὁ νεανίας, ἀφοῦ ἀνέγνωσεν ἐπανειλημμένως τὴν ἐπιστολὴν τῆς μνηστῆς του, τὴν ἔρριπεν εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας· ἦτο δὲ τοῦτο μεγάλη θυσία, ἀλλὰ τοιοῦτοτρόπως ἐξεπλήρου τὸν ὄρκον, τὸν ὅποιον εἶχε κάμει εἰς τὴν Ἀλίκην, νὰ ἐξαφανίῃ τουτέστιν ἀμέσως πᾶσαν ἐπιστολὴν, ἣν αὕτη ἤθελε τῷ γράψει.

Ὑπὸ μόνον τὸν ὅρον τοῦτον ἡ δεσποινὶς δὲ Λομπρέ εἶχε συγκατανεύσει ν' ἀντεπιστέλλῃ μετ' ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἡγάπα καὶ ὁ Μάξιμος ἦτο πολὺ ἔντιμος, ὅπως μὴ παραβῇ τὴν ὑπόσχασίν του.

Ἐν τούτοις πλήρης εὐτυχίας ἐπὶ τῇ ἀγγελθείσῃ γνωστοποιήσῃ, ὁ υἱὸς τῆς ὥραιας Μαριῶν, ὅστις δὲν εἶχεν ἴδει τὴν μητέρα του ἀπὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν καὶ ὅστις ἐκάκιζεν ἐαυτὸν διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του πρὸς ἐκείνην, ἥτις τὸν εἶχε γεννήσει καὶ ἀναθρέψει, ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ καὶ διέλθῃ τὴν ἡμέραν του ἐν τῷ μικρῷ οἴκῳ του κατὰ τὴν ὁδὸν Βατινιόλ.

Ἡ κυρία Μαριῶν δὲν ἐκατηγόρει τὸν υἱὸν τῆς διὰ τὴν ἀδιαφορίαν του· ὑπέφερεν ἔνεκα τῶν μακρῶν ἀπουσιῶν του, ἀλλὰ δὲν παρεπονείτο. Ὑπεδέξατο λοιπὸν τὸν Μάξιμον μὲ τὸ χάριεν ἐκεῖνο μειδίημα, ὅπερ πάντοτε εἶχεν εἰς τὰ χεῖλη, ὡς ἂν ἐπανεβλεπε τὸν υἱὸν τῆς. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Νίνα ἦτο σοβαρωτέρα τοῦ συνήθους· μετὰ τὸ μητρικὸν φίλημα ἔλαβε τὸν Μάξιμον ἀπὸ τῆς χειρὸς, τὸν ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἀνευ προλόγου τῷ εἶπε :

— Μέχρι σήμερον σὲ ἠπάτησα· ὁ πατήρ σου ζῇ !

συνέλαβον μετὰ δύο ὥρας ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Μιρομενσίλ δωματίῳ του.

Ὁ νεανίας ἤχθη εἰς τὰς φυλακάς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Σ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

Διήγημα κατὰ τὸ γαλλικόν.

[Τίλος]

Β'

Ἦτο ἀργά, καὶ ὁ μηχανικὸς εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως, διότι εἰργάζετο πολὺ. Ὡς ἐκ τούτου ἡ συνδιάλεξις διεκόπη. Τὴν ἐπιοῦσαν ὁ Βεννὰ ἵστατο, κατὰ τὸ σύνθηρες, εἰς τὸ παράθυρον σκυθρωπός, θεώμενος τὸν πρὸ αὐτοῦ ἀτελεύτητον Πόντον.

Αἰφνης πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του ἐσταμάτησεν ἀγοραία ἄμαξα, ἐξ ἧς μετὰ σπουδῆς κατῆλθε νεαρὰ κυρία, ἀπλούστατα, ἀλλὰ μετὰ σπανίας φιλοκαλίας ἐνδεδυμένη, καὶ ἂν δὲν ἦτο ὥραία, ἐν τούτοις ἡ φυσιογνωμία της ἔθελγε καὶ συνήρπαζεν ἐκ πρώτης ὄψεως.

Βλέπων αὐτὴν ὁ Βεννὰ ἐπεφώνησεν ἑκπληκτός :

— Λαύρα !

Ἡ ξένη ἔστρεψε καὶ ἀνέκραξεν ἐπίσης διὰ τόνου ἐμφανίντος μεγάλῃν ἑκπληξιν :

— Κύριε Βεννὰ !

— Πῶς ἐδῶ ; ἡρώτησεν οὗτος πλησιάζας αὐτήν. Ἰσως κατάγεσθε ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἦλθατε βεβαίως νὰ ἐπισκεφθῆτε τοὺς συγγενεῖς σας, τοὺς φίλους σας.

Αὕτη δὲν ἀπήντησεν· ἐφαίνετο ὅμως λίαν τεταραγμένη.

— Καὶ σεῖς, κύριε Βεννὰ, τῷ εἶπε, πῶς γίνεται νὰ σὰς εὕρῃ ἐδῶ. Μίαν ἡμέραν ἀνεχώρησατε αἰφνιδίως καὶ ἔκτοτε κανεὶς τῶν φίλων σας δὲν ἔμαθε τί ἀπεγείνατε ;

— Σεῖς, δὲν γνωρίζετε τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας καὶ ἐσπευσμένης ἀναχωρήσεώς μου ;

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐγένετο καταπόρφυρος. Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ἀμφότεροι μελαγχολικῶς ἐπεσκόπουν τὸ παρελθόν.

— Ἀχ ! Λαύρα, ἐπανέλαθε τρυφερός, ὁ διὰ σὲ ἔρω μου ἦτο τόσῳ μέγας, ὥστε διὰ νὰ γίνω ἄξιος τοῦ ἰδικοῦ σου, θὰ ἐπραττον τὰ πάντα, θὰ ἀπέβαλον τὴν κατηραμένην δειλίαν μου, θὰ ἐγινόμην πρὸς χάριν σου ἀξιαγάπητος, εὐχαρὶς, κοινωνός. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐὰν ἀπεφάσιζες νὰ ἐνώσῃς τὴν ὑπαρξίν σου μὲ τὴν ἰδικήν μου, τὸ μέλλον ὁλοσχερῶς θὰ μετεβάλλετο δι' ἐμέ. Τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία μέχρις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μοῦ ἐφαίνετο σκοτεινὴ, τὴν ἔβλεπον πλησίον σου ἀκτινοβολοῦσαν. Ἐπὶ τινὰ καιρὸν μὲ ἐβαυκαλίσαις μὲ τρελλὴ ἐλπίς, διατί μοῦ ἀπέδειξες

τόσφ σκληρῶς ὅτι τὰ ὄνειρά μου οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ πομφόλυγες, ἔτοιμοι νὰ διαρραγῶσι εἰς μίαν σου λέξιν ; Λαύρα, δὲν ἤξιζον τόσην καταφρόνησιν, ἐλπίζω ὅμως ὅτι θὰ δοθῇ περίστασις νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ἐμπράκτως.

— Δὲν σὰς κατεφρόνουν, σὰς τὸ ὀρκίζομαι. Εὐχαρίστως θὰ συνετέλουν εἰς τὴν εὐτυχίαν σας, ἐὰν ἤμην ἐλευθέρα, ἀλλὰ, δυστυχῶς, εἶχον δεσμευθῇ.

— Εἶχες δώσει τὴν καρδίαν σου καὶ τὴν χεῖρά σου εἰς ἄλλον ; Ἐκαμες πολὺ καλὰ νὰ μὴ μοῦ τὸ εἴπῃς, διότι οὐδὲν θὰ μὲ ἐμπόδιζε νὰ τρέφω μῖσος θανάσιμον ἐναντίον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐτέθη ὡς πρόσκομμα εἰς τὴν εὐτυχίαν μου.

Ἡ Λαύρα ἀκούσασα ταῦτα, κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, καὶ εἶπε μετὰ ζωηρότητος :

— Ἡ χρηστότης ὅμως τοῦ χαρακτηρὸς σας, θὰ σὰς κατεδίκαιζε, καὶ θὰ σὰς ἠνάγκαζε νὰ ἀποδιώξητε τῆς καρδίας σας αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀνάξια ὑμῶν.

— Ὁ Θεὸς τὸ ἤξεύρει, Λαύρα.

Βροντὴ αἰφνης ἐκεῖ που ἐκραγεῖσα διέκοψε τὴν συνδιάλεξίν των. Ὁ τε Βεννὰ καὶ ἡ Λαύρα, ἀπησχολημένοι εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ παρελθόντος, δὲν εἶχον παρατηρήσει τὰ συμπτώματα ἐπικειμένης θύελλης ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἐνίοτε ἐνσκήπτουσι παρὰ τὰς ἀκτὰς μετὰ τρομακτικῆς ταχύτητος.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦν ἀπὸ τινος βαρεῖα καὶ πεπληρωμένη ἀσφυκτικῶν ἀτμῶν.

Μελανὰ νέφη ἐκάλυπτον τὸ στερέωμα.

Κύματα ὑπερμεγέθη ἐθράυνοντο παταγῶδως ἐπὶ τῶν βράχων. Ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ ἀκαριαίως διεδέχοντο ἀλλήλας. Ἡνοίχθησαν τέλος οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ βροχὴ ἤρξατο πίπτουσα κρουνηδόν. Ἀμφότεροι οἱ συνδιαλεγόμενοι εἰσῆλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐν ἣ ἔστησαν ἀκίνητοι, καὶ σιγῶντες ἐθεῶντο μετὰ θρησκευτικῆς προσοχῆς τὴν μεγαλοπρεπὴ ἐκείνην παρὰφορὰν τῆς φύσεως. Κατὰ τινὰ στιγμὴν σχετικῆς ἡρεμίας, ὅτε ἡ θύελλα ἐμετριάσθη, ὡς ἵνα ἀναλάβῃ νέας δυνάμεις, ἀνθρωπὸς τις εἰσῆλθεν ἀσθμαίνων εἰς τὴν οἰκίαν καὶ πλησιάζας τὸν Βεννὰ, εἶπεν αὐτῷ :

— Κύριε Βεννὰ, ὁ μηχανικὸς θὰ χαθῇ, διότι ἦτο ἀπάνου στὸ φάρο, ὅταν μὲ μίαν ἐξέσπασε ἡ φουρτοῦνα καὶ ἡ βάρκα, ποῦ εἶχε γιὰ νὰ γυρίσῃ, ἔσπασε ἡ θάλασσα ὁλοένα ἀνεβαίνει, καὶ ὕστερ' ἀπὸ 'λίγο τὰ κύματα θὰ τὸν σαρῶσουν.

Ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ ταύτῃ, ἡ Λαύρα ἐγένετο πελιδνὴ ὡς σουδάριον.

— ὦ ! Θεέ μου, ἀνέκραξεν ἀπελπισ, τίς θὰ σώσῃ τὸν σύζυγόν μου ;

Πάραυτα ὅμως μετενόησε παρατηρήσασα τὴν ἑκφρασιν τοῦ προσώπου τοῦ Βεννὰ.

— Εἶνε σύζυγός σου ὁ Τελνιέ ;

— Ναί, ἀπεκρίθη διὰ πνιγομένης φωνῆς, δι' αὐτὸν ἦλθα ἐδῶ.

Τὴν πρωῒαν τῆς ἐπαύριον ἔνταλμα συλλήψεως ἐξεδόθη κατὰ τοῦ Μάξιμου, ὃν